

Motion till riksdagen

1989/90:Jo7

av Margareta Fogelberg (fp)

med anledning av skrivelse 1989/90:45 om
ett nytt avgiftssystem inom
livsmedelskontrollen

Avgifter för godkännande av livsmedelslokaler

Det finns goda skäl för kommunerna att ta ut vissa avgifter för den offentliga livsmedelskontrollen. Ett, enligt min mening det tyngsta, kan vara vid själva tillståndsgivningen. Processen vid etablering av nya rörelser och lokaler är oftast mycket tidskrävande, med många och långa diskussioner med byggherrar, arkitekter, företagare och andra myndigheter. Vanligtvis krävs också flera besiktningar. Därför är det rimligt att en särskild avgift tas ut vid all tillståndsgivning för såväl små som stora företag.

Principerna för ett nytt avgiftssystem

Principen att "Avgiften skall avvägas så att den motsvarar kontrollkostnaden för företaget på några års sikt" är bra om med företag förstås charkuterifabriker och andra livsmedelstillverkare. Flertalet företag i kommunerna är emellertid servicebutiker, caféer, kiosker, gatukök, daghemskök och liknande. Dessa skall enligt förslaget betala 1 500 kronor/år för provtagning och kontroll. Men vad är det man skall ta prov på? Här är fråga om förpackade varor eller halvfabrikat, som kontrolleras hos tillverkaren eller förpackaren. Redan i dag finns möjlighet att hos dessa företag ta ut prover till en kostnad motsvarande två bakteriologiska analyser per år. Om man bortser från provtagningsmomentet är ju kontrollen av "hygieniska lokaler" t. ex. frisorer, solarier, lokaler för motion och sjukgymnastik liknande dem i livsmedelssammanhang, men av de förra tas ingen avgift ut, inte heller för tillsynen av offentliga lokaler. Ändå bör syftet vara detsamma: att skydda medborgarna från att komma till skada.

Det är bra att livsmedelsverkets roll förstärks, men detta skall inte betalas via kommunerna.

Jag ifrågasätter visheten i: 284 (kommuner) multiplicerat med (ett antal bokföringstimmar + transaktionskostnader + registreringskostnader hos livsmedelsverket).

SLV:s verksamhet bör lämpligen finansieras genom att de 9 milj. regleras vid den årliga skatteöverenskommelsen mellan staten och kommunerna.

Indelningen av kontrollobjekt i olika avgiftsgrupper

Mot. 1989/90

Jo7

Om de nya avgifterna likväl skulle anses nödvändiga ifrågasätter jag starkt den indelning som gjorts. Jag har full förståelse för de remissinstanser som anser fördelningen orättfärdig eftersom "det totala kontrollbehovet skall styra avgiftsuttaget".

I livsmedelsverkets utredning redovisas kostnadsfördelningen mellan de olika grupperna.

Industriell tillverkning	18 Mkr
Parti- och detaljhandel	30 Mkr
partihandel	4 Mkr
detaljhandel med tillverkning	5 Mkr
detaljhandel, förp. varor	21 Mkr
Storhushåll	36 Mkr
Summa	84 Mkr

Detta visar att de som får betala den utökade kontrollen är de s. k. servicebutikerna. Varje butik skall betala 1 500 kronor för provtagning och kontroll. Detta motsvarar enligt SLV:s utredning kostnaden för två fullständiga mikrobiologiska undersökningar, exkl. moms. I dag utförs detta hos Göteborgs MHN-lab för 688 kr. inkl. moms. SVELAG och KM-lab tar ca 1000 kr. inkl. moms.

Bättre livsmedelskontroll kan inte köpas för pengar. I stället borde indelningen göras i likhet med den för tillsynen enligt miljöskyddslagen.

Stor industri – hög, fast avgift

Mindre industri – lägre, fast avgift

Liten industri – timtaxa

Låt varje kommun betala för de tjänster de utnyttjar hos livsmedelsverket. Övriga SLV-bidrag får finansieras med skattepengar.

Hemställan

Med anledning av det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om principerna för ett nytt avgiftssystem,
2. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om överföring av pengar från kommunerna till LMV,
3. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts om gruppindelning.

Stockholm den 16 november 1989

Margareta Fogelberg (fp)

